

Det er saaledes ikke nok, at en Meerudgift har sin Grund i høiere Capitelstærk end paaregnet, da Finantsloven vedtoges, men det bør ogsaa documenteres, at det er den af de forskjellige Stifters Capitelstærker, som i det givne Tilfælde burde følges, der er lagt til Grund for Udbetalingen. Ligeledes bør det, hvor visse Rationer ere bevilgede, men den beregnede Sum senere er overskreden, godtgjøres, at disse Rationer ere anskaffede til den Tid, da de skulde bruges, og til denne Tids gængse Priser. Ogsaa troer man, at en Efterregning af saadanne Poster ikke er mere, end Rigsdagen er berettiget til at vente af Statsrevisionen; men ønsker man saadan Efterregning, og at der tages Hensyn til de ovennævnte Punkter, saa ligger det nær at ønske at see Undersøggelsens Resultat træde frem i en Indstilling, hvoraf da igjen følger, at Indstillingen optages blandt Rigsdagens Beslutninger. Vel er det saa, at bestindes Regnskabssummen efter anstillet Undersøgelse rigtig, saa kan Meerudgiften ikke give Anledning til Ansvar; vil man altsaa kun fatte Beslutning om saadanne Poster, som maatte kunne give Anledning til juridisk Ansvar, saafremt Decharge ikke gives, saa burde her ingen Beslutning tages. Men saaledes har hverken Rigsdagen eller nogen af dens tvende Afdelinger hidtil betragtet Grundlovens § 53, hvorimod man har taget Beslutninger deels om Udgifter, hvis Lovlighed albrig kunde drages i Tvivl, ene fordi de ei kunde siges at være hjemlede i Finantsloven eller senere Tillægslove, deels om saadanne Meerudgifter eller Overskribelser, som, om de end vare hjemlede i Finantsloven eller Tillægslovene, dog vare af saadan Beskaffenhed, at man af Hensigtsmæssighedsgrunde ønskede dem gjorte til Gjenstand for Indstilling. Udvalget har saameget mindre turdet afvige fra denne Opfattelse, naar det seer hen til Folkethingets Udvalgs Betænkninger over Statsrevisionens Beretning angaaende Regnskaberne for 1853—54 og 1854—55 samt de paa disse Betænkninger støttede Beslutninger, som havde den Sætning, at der over alle Udgiftsbeløb, der ikke ere hjemlede ved Finantsloven eller senere Tillægsbevillinger, selv om der mod Udgifterne i Realiteten Intet er at anke, bør tages Beslutning af Rigsdagen, saaledes at disse Beslutningers paagjældende Beløb, sammenlagte med Finantslovens og Tillægsbevillingernes Summer, paa det Nærmeste falde sammen med Regnskabsbeløbet (cfr. 9de Session Anhang B, Spalte 266, og 267, Anhang A, Spalte 1289 og følgende, samt Spalte 1441 og følgende). Det fremgaaer heraf paa det Tydeligste, at det ikke alene er Udgifter, der maatte mangle Lovhjemmel, men rene Meerudgifter, om hvilke det vedkommende Udvalg har villet fremkalde og Thinget har taget Beslutninger.

Udvalget gaaer nu over til de enkelte Affnit af Landstingets Beslutninger og knytter til disse Affnit de Bemærkninger, hvortil det deels i selve Beslutningerne deels i Statsrevisorerens Beretning har funden Anledning, idet man dog saa meget som muligt har undgaaet at gjentage Noget af Udvalgsbetænkningen fra sidste Session.

I. Indtagtsiden.

Finantslovens §§ 12—15.

Samtlige Landstingets Beslutninger indstilles til at vedtages.

II. Rigsdagen.

Ogsaa her tillader man sig at anbefale den af Landstinget tagne Beslutning, som er overeensstemmende med Revisionens Indstilling, men man maa dog med Hensyn til Statsrevisorerens Antegning Side 43 bemærke, at Beholdningen 1282 Rd. er feilagtig opgivet, idet